

Вознесіння Ісуса Христа

Що означає «сповідувати» свої гріхи?

Що таке «сповідь», для чого і яка буває, читайте в статті на стор. 3

Історія кожної дитини є унікальна

Статтю президента Благодійного фонду «Дитячі Стежинки» Миколи Шагарова читайте на стор. 5

Хто хоче бути храмом Божим, той відкине цигарку...

Про шкоду від тютюнопаління не тільки для здоров'я, але й для душі людини читайте в статті на стор. 6

Вісім причин для хрещення по вірі

Як, у якому віці і кому можна хреститись, читайте в однойменній статті на стор. 7

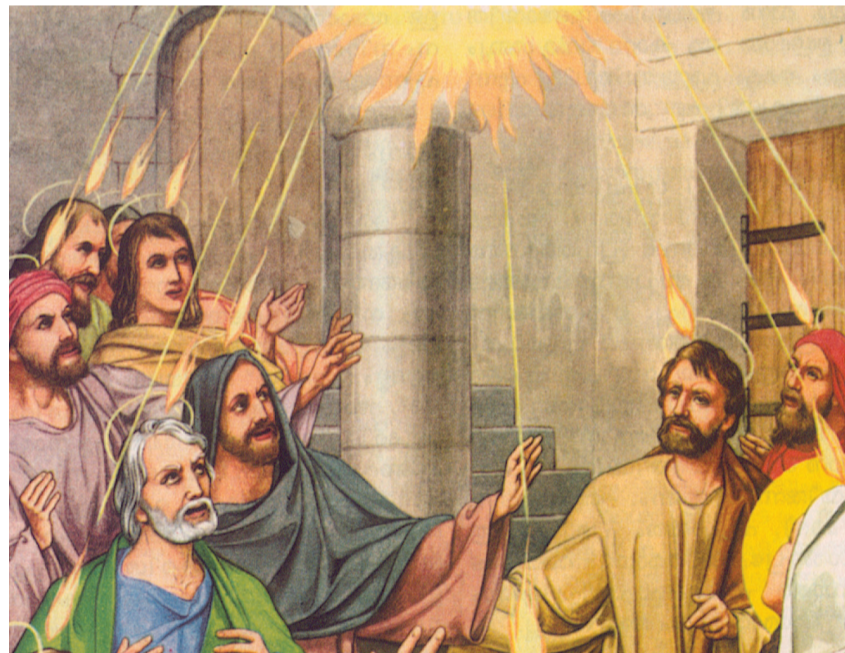
Вознесіння Ісуса є дуже важливим моментом у Божій справі відкуплення творіння, коли Господь повертає Собі тих, хто був захоплений сатаною.

У багатьох сенсах, вознесіння — це попередній відблиск остаточної Божої перемоги, оскільки ангели, які повідомили про сходження Христа на небо, також пророкували про те, що Він подібним чином, у силі та славі, повернеться на землю (Дії апостолів 1:11). У Христі, що возноситься, ми бачимо, якими стануть істинні християни: одягнені в безсмертні тіла, взяті в Божу присутність. Піднесення Христа також гарантувало, що Утішителем для учнів Христа на землі буде посланий Святий Дух. Завдяки Його незмінній присутності віруючі мають постійний доступ до Христа, Який зараз сидить праворуч

Отця і, як і раніше, діє в інтересах Божого народу. Отже, коротко підсумуємо різні аспекти Вознесіння, про які говорить Святе Письмо:

- Відхід Ісуса дозволив Йому послати Утішителя – Духа Святого – для зміцнення та підбадьорення послідовників Ісуса Христа (Івана 16:6, 7);
- Ісус на небі сидить праворуч Отця і виконує працю Посередника (1Тимоф. 2:5; Євр. 4:14-16);
- Ісус як вічний Первосвященик заступається перед Отцем за тих, хто приходить через Нього до Бога (Євр. 7:24-26);
- Одного разу Ісус повернеться так само, як був піднесений (Дії апостолів 1:9-11);
- В час другого приходу Христа ті, що Христові, отримають безсмертні тіла, подібні до славного тіла Ісуса, в якому Він був піднесений (1Коринт. 15:50-53; Филип. 3:20, 21).

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ – ДЕНЬ ЗІШЕСТЯ СВЯТОГО ДУХА НА УЧНІВ ІСУСА ХРИСТА

християн і донині Він залишається на землі. Але Бог хоче, щоб Святий Дух не просто перебував серед людей, а жив у кожній особистості, у наших серцях. Сам Ісус Христос пообіцяв нам, що Святий Дух замешкає всередині віруючої людини, в кожному Його послідовнику. Перед тим, як вознестися на небеса, Господь сказав, що Отець

«Утішителя іншого дасть, ... Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він»

Івана 14:16, 17

Незважаючи на те, що Україна вважається християнською країною, основні постулати Біблії залишаються незрозумілими для багатьох наших читачів. Тому у них виникає чимало запитань. На найактуальніші з них постараємось коротко відповісти.

— У червні цього року християни відзначають день П'ятидесятниці або Трійцю. З якими подіями пов'язане це свято?

— П'ятидесятниця походить ще з часів Старого Заповіту. Це одне з найбільших свят ізраїльського народу. На п'ятидесятний день після виходу євреїв з єгипетського рабства біля гори Сінай Бог дав їм Свій Закон. З того часу вони вшановують цю подію на початку сезону жнив пшениці і збору перших плодів нового сільськогосподарського року. Новозаповітне свято П'ятидесятниці припало на ці дні не випадково. Саме на

п'ятдесятий день після воскресіння Ісуса Христа розпочалася епоха благодаті для всього людства – Господь вилив на Своїх учнів Святого Духа.

— Святий Дух? Що ми можемо знати про Нього?

— Святий Дух – третя іпостась Святої Трійці, Бог, природою однаковий з Отцем і Сином. Згідно Святого Письма, Він має різні імена: Дух мудрості, Дух правди, Помічник, Утішитель та інші. Він також має різні прообрази: голуб, олива, ріки живої води. На жаль, довікола Святого Духа сьогодні є багато спекуляцій. Деякі еретики стверджують, що Він не особистість, а тільки Божа сила. Та в багатьох місцях Біблії описується, як Святий Дух говорить, направляє, засмучується тощо. Всі ці дії стосуються живої особи, а не якоїсь ефемерної сили.

Після того пам'ятного дня зішестя Святого Духа на перших

Але ця обітниця не означає, що Святий Дух оселяється автоматично у всіх людях. Вона стосується лише тих, хто приймає у своє серце Господа.

— Як же люди можуть прийняти Святого Духа?

— По-перше, ми повинні не лише називатися християнами, а стати справжніми учнями Христа: відмовитися від гріха, щиро покаятися перед Господом і посвятити Йому для служіння все своє життя. Таким чином відбувається народження згори, під час якого саме Божий Дух наповнює нас життям Всемогутнього Бога, фактично оживляє нас з духовної мертвоти. Бог-Отець вдихає в нас Свій Дух так само, як подихом Своїх уст вдихнув життя у першу людину, Адама (Буття 2:7).

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ – ДЕНЬ ЗІШЕСТЯ СВЯТОГО ДУХА НА УЧНІВ ІСУСА ХРИСТА

■ Початок на 1 стор.

Ще більшої сили Святого Духа додає хрещення Ним. Якраз ця подія і відбулася з віруючими в день П'ятидесятниці. Це описано в перших розділах Дій святих апостолів: «Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони [учні Христа] однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптово зірвалася, і переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язики поділені, немов би огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (2:1-4). Вони наповнилися Ним для того, щоб мати Божу силу для проповіді Євангелію, для служіння людям. Тоді вперше відбулося хрещення Святим Духом. Його видимою ознакою стала надприродна здатність охрещених говорити іншими мовами, яких вони не знали. Після того, що з ними сталося, Христові учні змінилися: почали сміливо проповідувати Євангелію, молитися за хворих, виганяти демонів і мужньо віддавати своє життя за Господа. Пережити хрещення Святим Духом мають можливість і наші сучасники, віруючі 21-го століття. Потрібно просто повернутися в реальність цього надприродного явища і просити для себе в Господа присутності Святого Духа і отримання Його сили.

— Яким чином Святий Дух допомагає в християнському житті?
— Насамперед потрібно зауважити, що успішне християнське життя неможливе без сили і присутності Святого Духа. Лише Він дає нам здатність бути послідовними у розповсюдженні Благої Звістки –

Євангелію. У цьому служінні нам допомагають дари Святого Духа. Це можуть бути різні надзвичайні здібності, отримані людиною від Святого Духа. Ось що пише Біблія:

«Кожному дається виявлення Духа на користь. Одному бо Духом дається слово мудрости, а другому слово знання тим же Духом, а іншому віра тим же Духом, а іншому дари вздоровлення тим же Духом, а іншому роблення чуд, а іншому пророкування, а іншому розпізнавання духів, а тому різні мови, а іншому вияснення мов. А все це чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному особно, як Він хоче»

1 Кор. 12:7-11

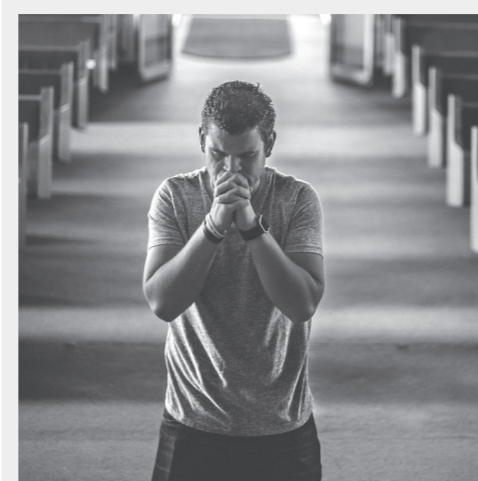
Так, отримавши той чи інший винятковий дар, людина сама стає демонстрацією чудодійної Божої сили, що сприяє наверненню людей до Всевишнього Бога.

— А чи може людина, яка вже має Святого Духа, грішити?

— Важливо знати, що людина має дві різні природи. Гріховна передана нам від Адама, а святою Бог наділяє тих, хто повірив і прийняв у своє серце воскреслого Христа. Так от, саме Святий Дух, живучи в нас, дає нам силу умертвляти в собі похадливості тілесні, тобто гріховну природу Адама і, розвиваючи природу Христа, постійно зростає духовно. Про це апостол Павло говорить так: «І кажу: ходіть за духом, –

і не вчините похадливости тіла, бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному» (Галатам 5:16, 17). Той, хто прийняв Святого Духа, не стає виключенням, а продовжує залишатися людиною. Та в нього з'являється велике бажання жити згідно зі Святим Письмом. Звичайно, це не досягається за одну мить. Маючи за взірця Христа, до ідеалу йдуть крок за кроком, день за днем. Долаючи перешкоди, усіякі спокуси, негативні емоції і почуття, віруючі, сповнені Святим Духом, рухаються до досконалості. На цьому шляху їм і допомагає Святий Дух. Він докоряє за прогріхи, надихає на каяття, допомагає звільнитися від усього богопротивного і прощеними йти далі. Апостол Павло чітко визначив, чим характеризується природа людини з огляду на гріховність і праведність: «Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, завидки, п'янство, гулянки й подібне до цього... А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість» (Галатам 5:19-23). Отож людина, яка має Святого Духа, першого уникає, а другого прагне й отримує.

Кожній людині, яка прагне спасіння, потрібно через молитву і Святе Письмо поближче познайомитись із Святим Духом та зрозуміти, що без Нього немає життя, що саме Він приводить нас до Христа і допомагає нам покаятись. Потрібно не засмучувати Його своїми гріхами, а навчитись, як написано в Біблії, приносити плід духа.

Сьогодні всім потрібне лиш єдине

Сьогодні всім потрібне лиш єдине, і кожен Господа про це благає: «Дай, Боже, миру нашій Україні, Хай постріли вже більше не лунають!

Достатньо їх! Вже полягло багато... Помилуй нас, і Край наш навірно! До пізнання Тебе, Святого Бога, У вірі кожного, мій Господи, зміцни.

Хай на все буде Твоя воля, Боже, Не по заслузі, ради милості прошу, Во Ім'я мого Спаса, Ісуса Почуй і зулини ось цю війну!

Ми знаємо, Ти чуєш всі молитви, Ти бережеш, Господь, сьогодні нас, За хліб і воду дякуємо щиро, І за свободи слова цінний час.

Господь, я віддаю свій Край у Твої руки, Хай буде так, як хочеш Ти, Твоя любов велика і безмірна, Ти – Бог Святий, а хто такі є ми?

Хай постріли вже більше не лунають, І не сивіють з горя матері, А наші вулиці хай миром сяють, Я наперед вже дякую Тобі!»

Марія Занько

Докази особистості Святого Духа:

Дорогий читачу, на жаль є необізнані люди і є навіть цілі конфесії, які не визнають Святого Духа, як Особу, а вважають Його за неживу енергію. Подаємо тексти із Святого Письма, які підтверджують особистість Святого Духа:

- має розум – 1 Кор. 2:10, 11
- має волю – 1 Кор. 12:11
- має емоції – Іс. 63:10; Римл. 15:30; Еф. 4:30
- дає силу – Дії 1:8; Римл. 15:13
- говорить – Дії 8:29; 10:19, 20; 13:2; Об. 2:7
- заступається – Римл. 8:26
- свідкує – Ів. 15:26; Римл. 8:16
- навчає – Ів. 14:26
- засмучується – Іс. 63:10; Еф. 4:30
- ставить на служіння – Дії 20:28
- утішає – Ів. 14:26
- керує – Ів. 16:13; Дії 10:19, 20; 13:2; 16:6, 7
- живе в віруючих – Римл. 8:9; 1 Кор. 3:16; Гал. 4:6; 1 Петра 1:11
- Йому говорять неправду – Дії 5:3, 4, 9
- Його зневажають – Матв. 12:31, 32; Євр. 10:29.

Усі ці тексти Божого Слова притаманні особистості і чітко підтверджують істину: Святий Дух – це Особа, Яка має розум, має волю, має емоції, промовляє від Себе і т.д.

ОСНОВИ ВІРИ

Ми віримо:

— у Бога-Отця, Творця неба та землі, всього видимого та невидимого, Вічного, Святого, Джерела життя;

— у Господа Ісуса Христа – Сина Божого, народженого від Духа Святого і діви Марії, роз'ятого за нас, померлого і третього дня воскреслого, що вознісся на небо і сидить по правіці Отця і знову прийде судити живих і мертвих, і Його Царству не буде кінця;

— у Духа Святого, Єдиносущного з Отцем і Сином, Чия місія – виявляти світові про гріх, свідчити про Ісуса Христа, роздавати духовні дари членам Тіла Христового (Церкви), здійснюючи в них духовне зростання.

— Ми віримо, що Біблія є непогіршене, натхнене Богом Слово, єдине непомильне мірило віри та керівництво у нашому житті.

— Ми віримо, що людина створена Богом за Його образом і подобою. Внаслідок гріхопадіння Адама і Єви відносини людини з Богом порушилися, природа людини набула гріховних якостей і стала смертною. Відновлення стосунків людини з Богом, спасіння наше здійснюється завдяки благодаті, вірою в Господа нашого Ісуса Христа.

— Ми віримо, що Церква є живе духовне Тіло, Голова якого – Христос. Кожна людина, яка вірує в Ісуса Христа як у свого особистого Спасителя,

через покаяння та водне хрещення, долучається до Христової Церкви.

— Ми віримо у воскресіння спасених Христом для вічного життя у Його Царстві; у воскресіння відкинутих Христом для вічних мук.

СПОВІДЬ

Що ви уявляєте, коли чуєте слово «сповідь»? Може, невелику кімнатку в храмі, куди простий парафіянин зайшов, щоб розповісти про свої гріхи священникові?

Чи ви уявляєте злочинця, який у слідчій кімнаті, сидючи за столом при світлі лампи, пише на аркуші паперу щире зізнання?

А, може, вам уявляється літня виснажена жінка на смертному одрі, яка в страху перед смертю, що наближається, розкаюється у своїх гріхах? У всіх випадках ви будете праві: все це є сповідь? Тобто визнання. Визнання власних гріхів, провини як перед людьми, так і перед Богом. Сповідь – це й спроба налагодити стосунки з тими, кому ми зашкодили якимось чином, бажання отримати прощення, бажання змінитись.

У Біблії слово «сповідь» вживається у трьох значеннях:

1. Сповідь, як покаяння перед Богом

Приклад такої сповіді – сповідь ізраїльського царя Давида. Давид не просто вірив у Бога, він намагався жити так, щоб не втрачати зв'язку з Господом. Але одного разу він учинив страшний гріх: зробив перелюб із жінкою воїна Урії, потім послав його на вірну смерть, щоби заволодіти його дружиною – прекрасною Вірсавією.

Можливо, Давид дуже був захоплений гарною жінкою, вважав, що йому як цареві дозволено все. Як би там не було, він не визнавав свого гріха перед Богом, поки мудрий Божий пророк Натан не викрив його. Давид розумів, що через пророка Натана звернувся до нього сам Бог. Завдяки викриттю цар побачив свій вчинок очима Бога – покався, сповідував гріх перед Господом:

«Свої беззаконня я визнаю, а мій гріх передо мною постійно. Тобі, одному Тобі я згрішив, і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий Ти будеш у мові Своєї, бездоганний у суді Своєм»

Псалом 50:5, 6

Сповідь – не просто перерахування своїх гріхів. «Сповідувати» свої гріхи означає шкодувати про те, що скоїв їх, каятися за них перед Богом і людьми. Коли, подібно до Давида, ми опиняємось заручниками якогось гріха, покаяння і сповідь – єдиний шлях до відновлення радості в нашому спілкуванні з Богом:

«Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої»

1 Івана 1:9

2. Сповідь, як покаяння перед людьми

Для Бога важливі наші стосунки з оточуючими. «Це сталося давно, – розповідає Віра. – Я тоді була ще маленькою, ходила до дитячого садка. Там я мала подружку Любу. Яюсь, коли нашу групу вивели на денну прогулянку, ми з Любою забігли за веранду (що, до речі, вихователі забороняли робити). Вона бігла попереду мене, раптом зупинилася, нахилилася і підняла з землі якийсь папірець. Люба попереду мене і, не приховуючи радості, сказала: «Я знайшла гроші!» Справді, в руці моя подружка тримала купюру номіналом десять гривень. Люба одразу вирішила, що вихователям про приємну знахідку нічого не розповідати, а краще сховає гроші у свій шафці. Увечері ж вона планувала порадувати маму і обов'язково купити на ці гроші згущене молоко, а, може, ще чогось смачненького.

Після прогулянки нас повели на обід. Я ж почала зволікати в роздгальні і, дочекавшись, поки там нікого вже не виявиться, відчинила Любину шафку, взяла купюру і переховала до себе.

Але ось пройшов і обід, і тиха година, і вечеря – ми знову збиралися гуляти. Люба, звичайно ж, засмутилася, не знайшовши «своїх» грошей. Віра, і яюсь скривджено сказала мені: «Напевно, це вихователька знайшла і забрала мої гроші». Я промовчала.

Коли за мною прийшла мама, я дорогою до дому поспішила похвалитися їй ніби знайденими грошима. Пам'ятаю, як мамина усмішка і наступні наші покупки солодощів трохи заспокоїли мої докори совісті.

Минув час, – продовжує Віра – я виросла, і вже закінчила школу, проте не могла забути про свій тодішній вчинок. І мені було соромно за себе. Я вибачалася перед Богом. Але серце не давало мені спокою, – мені хотілося, і я відчувала, що це дійсно необхідно, – знайти Любу, зізнатися у своїй крадіжці. І це я зробила. Люба насила згадала цю історію і, звичайно, вибачила. Моє серце заспокоїлося, тепер між нами вже нічого не стояло.

Можливо, описане вище здасться комусь історією «маленької», «незначної» провини, про

яку варто було б забути, враховуючи вік її учасників. Але в очах Бога це не просто провина, а гріх, що розриває зв'язок з Ним і з людиною, проти якої він скоєний. Тому каяття та визнання своєї провини перед тим, кого образив, необхідне. Біблія також каже:

«Признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись»

Якова 5:16

Таке звернення апостола Якова стосується швидше віруючих людей, ніж тих, хто відкидає Бога. Деколи буває важко самому впоратися з гріхом, тоді й варто звернутися за підтримкою до ближнього.

3. Сповідь, як вираження своєї віри

Сповідь з біблійної точки зору – не тільки визнання помилок та гріхів, але й вираження своєї віри словами та ділами, це частина повсякденного життя християнина. Багато хто вважає себе християнином, але, на жаль, далеко не всі здатні пояснити, у що саме вірять. Тому віра їх слабка і часом обмежується лише невизначними передчуттями того, що, крім видимого нами фізичного світу, є щось більше. Від такого «християнства» немає користі нікому.

Але справжні християни вважають себе такими тому, що твердо знають, у Кого вони повірили, знають, що зробив для них Ісус Христос. І вони намагаються говорити про свою віру, сповідувати Божі істини, тому що впевнені: «Коли хто визнає, що Ісус – то Син Божий, то в Нім Бог пробуває, а він у Бозі» (1 Івана 4:15).

ПРО НАШІ СЛОВА

Ісус Христос сказав: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня!»

Матвія 12:36

«Ти повинен говорити багато безглузких речей, коли продаєш свій товар і ти будеш успішний», – сказав одного разу один покупець ринковому торговцю. Така філософія себе виправдала, оскільки, біля прилавку цього продавця почали скупчуватись покупці. Дехто купляв у нього завдяки його жартам. Протягом п'яти хвилин від нього можна було почути три нових анекдоти. Коли я проходив повз його прилавок, то подумав: «Цікаво, що про це думає Бог?»

Бог насправді бере до уваги кожне слово, яке кажуть люди, навіть якщо вони це не усвідомлюють. Слова Бога зі злих міст Содом та Гоморра. Цей

є підхід Бога до слів людей.

Можна навести багато прикладів з історії. Одним з цих прикладів є крик, який лунав до Бога зі злих міст Содом та Гоморра. Цей

сцені вогнем і сіркою. Маріам, сестра Мойсея, говорила погано про свого брата, який був вождем ізраїльтян – і проказа відкрила усе її тіло. (Числа 12)

Пам'ятаймо: кожне марне (не обов'язково погане) слово, яке ми говоримо, записується на небесах. Перед Богом ми будемо відповідати за кожне своє слово. Коли ми усвідомлюємо, чого досягла сучасна «культура» в своєму божественому марнослів'ї, то можемо уявити як нам потрібно слідкувати за своїми словами, щоб нас не спіткала плачевна доля за наше пустомовство.

«Зерно вічності». Оксана Сухарина

Вибачити від усього серця

Ми живемо у несправедливо-му світі і стикаємося з обманом та зрадою, переживаємо образи, глузування, біль. «Вибачити? Після всього, що було? Ніколи!» – чуємо ми часто.

Прощення всі розуміють по-різному. Хтось вважає прощення неприпустимою слабкістю. Хтось розглядає його як ласку. Хтось намагається викреслити кривдника з пам'яті. Але всяка образа і нещастя лягають у наше серце, наче каміння в посудину, яка наповнена любов'ю і радістю.

Ці каміні (образи), потрапляючи в посудину (наше серце), повністю витісняють воду (любов і радість), заповнюючи собою усю посудину-серце. Іншими словами, серце, сповнене образою, нездатне любити і радіти життю! У душу, сповнену образою, не можуть увійти ні нові друзі, ні добрі почуття, ні щастя.

НЕ ХОЧЕШ ХВОРИТИ – ВИБАЧ КРИВДНИКА.

Непрощення породжує гіркоту, яка може призвести навіть до фізичних недуг.

Медики свідчать, що непрощення породжує такі хвороби, як інфаркт, ішемічну хворобу серця, вегето-судинну дистонію. Тому не варто ховати у серці стару образу, думаючи, що час лікує. Це самообман. За несподіваних обставин образа може спалахнути з новою силою. Єдине, що здатна і повинна зробити людина, щоб бути вільною, щасливою і здоровою, – це пробачити!

Прощення – наше особисте рішення. Навіть Бог не може прийняти його за нас. Тільки ми самі можемо наважитися пробачити від серця. А якщо цього не зробимо, то зазнаємо страшних наслідків: можемо втратити прощення з боку Бога і опинитися в пеклі, тому що Сам Господь Ісус Христос сказав:

«Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших»

Матвія 6:14, 15

ЩО ПЕРЕШКОДЖАЄ ПРОЩЕННЮ?

Простити образу заважає гордість, яка каже: «Подивися, що вони з тобою зробили. Якщо ти пробачиш, то ти – слабка, безвольна людина». Але насправді прощати здатні лише духовно сильні люди. Буває, людина каже: «Я пробачив усім, хто мене образив, але в моєму серці нема миру та спокою». Причиною цього є непрощення самого себе. Щоб заглушити голос совісті, така людина починає вживати алкоголь чи наркотики, вступає в безладні статеві зв'язки, а потім ще більше займається самобичуванням, безперервно засуджуючи себе. Вона постійно носить тягар

провини. Але, знайте, людина, яка не прощає собі і каже: «Так, я вірю, що Бог мені пробачив, а я собі пробачити не можу», – ставить себе вище за Бога.

Щоб дати нам прощення, Ісус Христос помер на хресті, пролив Своєю кров, яка очищає наші гріхи, коли ми каємось. Це і є підставою для того, щоб прощати наших кривдників. Тому що Бог прощає нас, і ми маємо прощати.

Через усі проповіді Ісуса Христа на землі проходить тема прощення. Він постійно закликав до прощення і своїм прикладом показував, як треба прощати: коли його били, ображали, розпинали, Він вигукнув: «Отче, прости їм, – бо не знають, що чинять вони!»

ПРОЩЕННЯ ЯК СПОСІБ ЖИТТЯ

Як поступати з кривдниками? Чи треба їм говорити про свої образи? Треба! Вислови все своєму кривднику, але зроби це в любові. І якщо він попросить прощення – прости, а якщо не попросить, то благослови його, як каже Слово Боже:

«Не платіть злом за зло, або лайкою за лайку, навпаки, – благословляйте, знаючи, що на це вас покликано, щоб ви вспадували благословення»

1 Петра 3:9

Благословляючи, ви даєте право Богу розмовляти з вашим кривдником, а образі не дозволяєте жити в своєму серці.

Бог не створив нас без почуттів, образа зачіпає наші емоції. Але Бог дав нам Свої божественні ресурси любити важких чоловіків, сварливіх дружин, зносити своїх співробітників або родичів. Ці ресурси – молитва та благословення!

Якщо тебе ображають, помолися: «Господь, я приймаю рішення пробачити цю людину і благословляю її в Ім'я Ісуса Христа».

— Якщо людина образила тебе фізично, то благословляючи, побажай їй здоров'я.

— Якщо вона щось украла у тебе, то, благословляючи, побажай їй матеріального благополуччя.

— Якщо хтось захотів вклинитися у твої сімейні стосунки, то, благословляючи, побажай цій людині щасливого заміжжя чи одруження.

Варто тобі благословити людину і побажати їй щось добре, тоді ти відчуєш, що не маєш більше ненависті до кривдника.

Якщо протягом дня тебе хтось образив, то до заходу сонця вибач ту людину. «Гнів ваючись, не грішіть, – сонце нехай не заходить у вашому гніві, і місця дияволу не давайте!» (Ефесянам 4:26, 27).

Якщо ляжеш спати з гнівом, то за ніч у твоєму серці виросте гірке коріння, яке причинить зло тобі. Якщо ти протягом наступного дня не пробачиш кривдника, то гіркий корінь розростатиметься у твоєму серці і обов'язково виявиться у відносинах із ближніми.

«Дивіться, щоб хто не зостався без Божої благодаті, щоб не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою, і щоб багато-хто не опоганились тим»

Єр. 12:15

Ніхто не може гарантувати, що після того, як ти пробачив, тебе не скривдять знову. Прощення має стати стилем твого життя. Немож-

ливо один раз пробачити і сказати: «З проблемою покінчено!» У пробаченні треба вправлятися. Якщо ти не хочеш прощати, це означає, що тобі більше хочеться ображатися, ніж рости духовно.

ДУХОВНА ХІРУРГІЯ

Бувають каміні в нирках, і хірургічна операція з видалення камінів болуча. Бог бажає звільнити тебе від болю та ран, які завдали кривдники. Бог бажає зробити духовну операцію – виїняти «каміння» з твого серця. Дозволь небесному Хірургу зробити цю операцію на твоєму серці з метою видалення камінів гіркоту, образ, нещастя. Візьми рішення лягти на божественний «хірургічний стіл» і дозволь Самому Ісусу Христу провести тобі операцію. Після операції триває процес одужання. І на це потрібен час. Потім залишається шрам, але до нього вже можна торкатися, він не болить, з ним жити легше, ніж із відкритою ранною нещастя. А потім зарубцюється і шрам. Тільки дозволь Ісусу зцілити твоє серце.

ПОМОЛИСЯ ТАКОЮ МОЛИТВОЮ:

«Отче Небесний! Дякую Тобі за те, що Твій Син Ісус Христос помер за мене і взяв на Себе всі мої гріхи. Як Ти пробачив мені, так і я приймаю рішення пробачити всіх своїх кривдників (назви поіменно кожного). Я прощаю їх в Ім'я Ісуса Христа. Господи, зціли ті рани, які були нанесені цими образами. Я також прощаю собі в Ім'я Ісуса Христа. Амінь!»

«НІХТО ДВОМ ПАНАМ СЛУЖИТИ НЕ МОЖЕ»

Матвія 6:24

Ісус Христос не говорить, що людина не повинна служити двом панам. Він наголошує, що це неможливо. Інтереси Божі та інтереси світу цього аж ніяк не пов'язані між собою і не мають нічого спільного. Саме там, де сумління християнина підказує йому, що треба терпіти, зрештеш самого себе і зупинитися, – світська людина переступає межу, прямує за своїми егоїстичними бажаннями. З одного боку, християнин, який зрештеш себе, а з другого – світська людина, яка потурає своїм бажанням, любить гроші, ганяється за модою, легковажно поводить себе та віддається гріховним наслодам. Туди, за межу, християнин перейти не може. Залишитись нейтральним неможливо; не існує «середнього класу», який любив би Бога і водночас служив би ворогові правди. Христос хоче жити в своїх учнях, діяти через них, використовуючи їхні здібності для Божої слави. Для цього їхня воля має бути підпорядкована його волі; вони повинні водитись його Духом. Тоді вже не вони живуть, але Христос, Який перебуває в них. Хто не повністю віддає себе Богові, той залишається під владою іншої сили, слухається голосу, який говорить зовсім інше. Половинчасте життя призводить людину на бік ворога; вона стає надійним помічником сил темряви. Коли ті, що видають себе за християн, вступають у союз із сатаною і допомагають його справі, вони цим свідчать про те, що є ворогами Христа.

Найбільшою фортецею зла на землі є не порочне життя покінутого грішника або покидька суспільства, а життя, яке зовні справляє враження добродичного, пристойного і шляхетного, а насправді сповнене гріха і пороків. Для душі, яка таємно бореться з великою спокусою і ледве тримається на краю прірви, таке життя є найбільшою принадою. Людина, яка має високі поняття про життя, істину і честь, і все ж свідомо порушує хоча б одну із заповідей Христових, перетворила його благородні дари на приманку для гріха. Здібності, таланти, співчуття, навіть великодушність і добрі діла можуть стати путями сатани і погубити душу.

В Божому Слові написано: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любіть хто світ, у тім немає любові Отцівської; бо все, що в світі: пожадливості тілесна, і пожадливості очам і пиша життява, – це не від Отця, а від світу» (1 Івана 2:15, 16).

За покликом Божим

«Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу»

Якова 1:27

«Господи, яке моє покликання, що Ти хочеш, щоб я виконував у своєму житті для Тебе?» З таким запитанням я звернувся у молитві до Бога, коли мені було 18 років і отримав від Нього відповідь: «Сину мій, твоє служіння буде з дітьми-сиротами... Прийде час і Я покличу тебе до цього служіння».

Мене звали Микола Шагаров. Я – пастор церкви в місті Великі Мости, керівник і один із засновників Благодійного Фонду «Дитячі Стежинки», одружений, батько 6 дітей. Народився у Львові, в багатодітній сім'ї, де було 13 дітей, 9 хлопців та 4 дівчини, а я найстарший. Сім'я не була християнською, в євангельському розумінні цього слова, але з дитинства моя бабуся Євдокія розповідала мені про Живого Бога. У школі, в радянські часи, в молодших класах я часто терпів приниження зі сторони вчителів за мою віру в Бога, але це не зупиняло мене продовжувати вірити в те, що Бог є. У 16-річному віці Ісус Христос торкнувся мого серця і я вирішив посвятити своє життя на служіння Господу. У сімнадцять років я закликав завіт з Господом через водне хрещення і став членом церкви ХВЄ у м. Львові по вул. Папарівка, 1.

Моє служіння Господу було активним, я старався приймати участь у всіх служіннях, які організувала молодь місцевої церкви. У 1994 році я приїхав у місто Великі Мости і почав допомагати у зростанні місцевої, новоствореної церкви, яка на той час нараховувала 11 членів.

Через десять років, 17 квітня 2004 року, після відкриття Дому молитви, ми почали соціальне служіння по вулицях Великих Мостей для дітей, які залишилися без батьківського піклування. Ми були одними з перших серед Євангельських церков Львівської області, які почали соціальне служіння з дітьми із кризових сімей. Майже 30 дітей щосуботи приходили в Дім молитви на благочинні обіди та заняття по програмі дитячої недільної школи. Тепер декілька дітей із кризових сімей навірили до Бога та мають прекрасні сім'ї.

16 листопада 2005 року я із своїми друзями-однодумцями заснували у Великих Мостах Благодійний фонд «Дитячі Стежинки».

Наведений один з численних прикладів проявів волі, сили та слави Господньої. У 2006 році до мене звернувся місцевий бізнесмен із пропозицією взяти у користвання Фонду напівзруйновану одноповерхову нежитлову будівлю з приміщеннями площею 425 м² та прилеглою земельною ділянкою площею 0,54 га. Цей бізнесмен планував придбати дану будівлю і земельну ділянку для реалізації свого бізнес-плану, але коли почув, що Благодійний Фонд «Дитячі Стежинки», який планує заснувати соціально-реабілітаційний центр опіки дітей, відмовився від даного об'єкту, сказавши, що йому Господь сказав це зробити. При зустрічі з ним я запитав його, як сказав йому про це Господь? Він відповів: «У мене пропав спокій, сон, апетит і постійно переслідувала думка не забирати цей об'єкт, а уступити його для потреб створення дитячого центру». Лише тоді, коли він погодився уступити ці об'єкти Фонду, йому повернувся спокій, сон і апетит, він зрозумів, що до нього говорив Господь.

Цей приклад є яскравим і потужним свідченням присутності волі Господньої у цій справі, який ще більше зміцнив нашу віру і додав сил та впевненості мені особисто, йти шляхом, який Господь вказав мені у 18 років у відповідь на мою молитву.

У 2008 році, вже під час світової економічної кризи, ми розпочали реконструкцію орендованих приміщень під соціально-реабілітаційний центр опіки дітей. Це був не простий шлях, пройшовши яким я навчився ще більше довіряти Господу. Завдяки нашим партнерам: Місії Ebenezer, Фонду «Допомога дітям» з Голландії, жертводавцям – приватним особам та Євангельським церквам, 29 жовтня 2015 року ми змогли відкрити соціально-реабілітаційний центр опіки дітей «Дитячі Стежинки», провівши будівництвом повну реконструкцію існуючої будівлі та звівши додатково другий поверх, загальною площею 930 м², та збудувавши господарську будівлю площею 250 м². Також було проведено повну рекультивацію орендованої земельної ділянки, зокрема шляхом засипки біля 500 вантажних машин із землею у величезній кількості старого кар'єру з видобутку глини. Мені особисто довелося багато пережити під час реконструкції цих об'єктів будівництва зі сторони влади та деяких приватних осіб, але Господь завжди був зі мною і зміцнював мою віру та руки.

Соціально-реабілітаційний центр опіки дітей «Дитячі Стежинки», який ми називаємо «Родина Дитячі Стежинки», розпочав свою діяльність 29 жовтня 2015 року. З цього часу 90 дітей пройшли соціальну реабілітацію та 67 дітей були влаштовані в різні форми сімейного виховання. Із них: 16 дітей повернулися в їх біологічні сім'ї, 13 дітей були усиновлені, 15 дітей влаштовані під опіку, 17 дітей влаштовані в дитячі будинки сімейного типу (ДБСТ), 6 дітей в прийомні сім'ї, п'ятеро дітей влаштовані в інші заклади. Лише за час повномасштабної війни в Україні, у період 2022-2024 років, 29 дітей були влаштовані в різні форми сімейного виховання.

У нас працюють вихователі, помічники вихователів, юрист, практичний психолог, кухарі, фельдшер, водій, завідувач тепловим та електрогосподарством, які забезпечують щоденне виховання та цілодобове проживання дітей. Діти навчаються в загальноосвітній школі у м. Великі Мости.

Приміщення центру опіки дітей «Дитячі Стежинки» розраховане на стаціонарне проживання 32 дітей. В дитячий центр можуть бути зараховані діти віком від 3 до 18 років, а також діти до 23 років, які навчаються на денній формі навчання. На сьогоднішній день в нашому центрі проживають 18 дітей віком від 4 до 16 років. У наш дитячий центр влаштовуються діти, які пережили психологічне та фізичне насилья з боку батьків та інших осіб, у тому числі сексуальне насилья. Процес реабілітації дітей є комплексним та сформований і скерований індивідуально під потреби кожної дитини зокрема, а тому вимагає максимум зусиль з боку працівників центру. Немає певного шаблону чи формули у праці з дітьми, адже кожна дитина є особистістю, до якої потрібно знайти індивідуальний підхід у зв'язку з пережитими травмами та обділеною увагою дитини з боку дорослих.

Історія кожної дитини є унікальна, але історія двох дітей, брата та сестри заставляє

просльозитися. В 2016 році я забрав з лікарні двох дітей. Дівчинці було 10 років, а хлопцю – 12. Вони були усиновлені українською родиною. Здавалося, що нарешті їх митарства завершилися, але їх радість була короткочасною. За деякий час так звані «батьки» почали знущатися над дітьми, спочатку морально, а потім фізично. Це тривало декілька років, аж поки діти не змогли вже далі це терпіти. Два роки тривав судовий процес позбавлення батьківських прав так званих «батьків». Нині діти вдруге усиновлені в чудову родину, діти виховуються на щирою батьківською любов'ю та охороною, допомогла їм відчуті справжнє піклування та забути усі страхи та жахіття пережиті дітьми у попередніх усиновлювачів.

«Соціально-реабілітаційний центр опіки дітей «Дитячі Стежинки» відрізняється від державних інтернатних закладів тим, що в ньому створенні умови, максимально наближенні до сімейного виховання. Діти виховуються на християнських цінностях, в оточенні любові та поваги до них. Особливий акцент робиться на розвиток особистості дитини. Діти забезпечені усім необхідним для щоденного проживання, навчання та відпочинку. Кожної неділі діти відвідують Богослужіння, в якому приймають дієву участь, зокрема через навчання у недільній школі. Шестеро дітей, вихованців «Дитячі Стежинки» на сьогоднішній день є членами Євангельських церков та чудовими християнами.

24 лютого 2022 року в Україні розпочалась російсько-українська війна. Життя дитячого центру змінилося. 2 березня 2022 року ми вимушені були терміново евакуюватися в Республіку Польща, де проживали 6 місяців. За цей час 33 дитини та 5 супроводжуючих їх працівників центру, які цілодобово турбувалися про дітей, звикали до нових реалій. Це був час особливий Божої турботи. А 2 вересня 2022 року діти повернулися додому у Великі Мости.

В посланні апостола Якова 1:27 говориться про побожність. Побожність – це жити по Божому, правдиво поклонитися Богу, вшановуючи його в щоденному житті. Слово Боже говорить про дві речі, які підтверджують справжню побожність в житті християнина:

- 1. Зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх,**
- 2. Себе берегти чистим від світу.**

В 2014 році Господь доручив мені також служіння керівника відділу соціального служіння Церкви ХВЄ Львівщини. Хочу висвітлити питання сирітства у Слові Божому та акцентувати увагу на проблемах сирітства в Україні. Проблема сирітства має духовні причини. Біблія близько 40 разів, торкається цього питання. У книзі Псалмів 67:6 написано: «Сиротам батько й вдовицям суддя, – то Бог у святому мешканні Своїм!»

За покликом Божим

Початок на 5 стор.

Зглянутися над сиротою – звернути увагу, проявити турботу, молитися, підтримувати та стати наставником і другом для сироти. У Слові Божому, в книзі *Йова* написано: «**Бідарям я був батьком...**» *Йова 29:16*, «...з сиротою я дивив хліб свій» *Йова 31:17*.

До повномасштабної війни в Україні проживало 100000 дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. З них лише 8 тисяч були біологічними сиротами, інші діти були соціальними сиротами, тобто сиротами при живих батьках. Причина соціального сирітства здебільшого полягає в аморальному житті їх батьків. Наркоманія, алкоголізм, проституція, також низький рівень матеріального життя є основними причинами соціального сирітства.

У такі способи ворог руйнує інститут сім'ї, породжуючи нові проблеми у суспільстві. На даний час не існує достовірної статистики сирітства в Україні. Через повномасштабну війну справжні цифри сирітства невідомі або їх приховують. Слід зазначити, що під час війни позитивно зросла статистика щодо сімей, які бажають влаштувати дитину-сироту, та дитину, позбавлену батьківського піклування – в сім'ю. Звісно, найвищий прояв турботи про сироту, це – усиновлення, або сімейна форма влаштування. В книзі *Псалмів 67:7* написано: «**Бог самітних уводить до дому...**», тобто в сім'ю.

Церква Господа Ісуса Христа покликана усім людям проповідувати Слово Боже, закликаючи людей до покаяння. Важливою складовою служіння Церкви є також соціальне служіння незахищеним верствам населення – сиротам та вдовам. Проблема сирітства в Україні можна подолати, якщо кожна помісна церква відгукнеться на цю проблему, а кожен християнин освідомить, що справжня побожність полягає в турботі про сироту.

На сьогоднішній день Соціально-реабілітаційний центр опіки дітей «Дитячі Стежинки» завдяки щомісячній фінансовій підтримці Релігійної організації 1U Project (штат Миссурі, США), Місії Ebenezer (штат Кентуккі, США), Фонду «Серце для Дитячих Стежинок» (Голландія), Євангельських церков та приватних осіб має змогу турбуватися про дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

В Україні надалі триває війна. Мільйони людей втратили своє житло, виїхали за кордон, втратили рідних. Я особливо вдячний Господу за Його велику турботу в цей складний час і запрошую до співпраці кожного, кому не байдужа доля дитини-сироти!

Президент Благодійного Фонду «Дитячі Стежинки», Пастор УЦХВЄ м. Великі Мости Львівської області Микола Шагаров, тел. +38 0676565125

«Усе мені можна, та не все нажиток»

1 Коринтянам 6:12

Паління тютюну, як і зловживання алкоголем, є однією із найпоширеніших шкідливих звичок у світі, оскільки цю отруту легко можна придбати у вільному продажі. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) систематично палять 60% чоловіків і 20% жінок, серед них 70% – це молодь.

За даними ВООЗ, від хвороб, пов'язаних із курінням, щорічно помирає 4 млн. людей у світі. Тютюнопаління є причиною смерті кожного 12-го мешканця планети. Курці живуть на 22 роки менше від середньої тривалості життя, а рівень смертності серед них втричі вищий, ніж серед тих, хто не курить. Куріння є не просто шкідливою звичкою, яка підриває здоров'я, але й гріхом. Насамперед – це гріх проти людської природи, здоров'я та життя. Це гріх проти шостої Божої заповіді! Це гріх самовбивства та вбивства інших на основі так званого «пасивного куріння». «Дурманне задоволення», «розслаблення», «мода», «імідж» та інші виправдання є просто абсурдними в порівнянні з об'єктивною шкодою тютюнопаління для величезних дарів Творця – здоров'я та життя.

Багато недобрих, недостойних звичок є скверною для душі людини, якщо людина їх утверджує в собі, чи розуміє їх як «неминуче» зло, проти якого не потрібно боротися. Багато людей кажуть: «я не святій», «я маю жити, як усі люди», таким чином людина заспокоює свою совість, яка її мучить. Людина насправді народжується, як усі люди, живе як усі люди, і вмирає як усі, слухає, розмовляє як інші, але для чого подякував віддав (*Матвія 26:26, 27*). Цей текст є прикладом для нас, як потрібно ставитися до їжі: благословляти і дякувати за неї, саме це і є процес освячення. Дану істину дуже влучно підтверджує текст послання до Тимофія, у якому написано, що їжа освячується Божим Словом і молитвою (*1 Тимофія 4:4, 5*).

дальність перед Богом за свою поведінку та вчинки, за дар життя та здоров'я. Прочитай у своїй Біблії 1 Коринтянам 3:16, 17. Хто хоче бути храмом Божим, той відкине цигарку, так як відкидає погану думку, всяке нечисте відчуття та покаже свою віру і любов до Бога.

Насправді проблема куріння криється у незнанні Бога, у браку належного виховання, виховання поваги до власного здоров'я, яке є цінним Божим даром. Нам потрібно пізнати правду, що її відкриває нам Господь у Своему Слові, правду, яка звільняє. Потрібно виховати у собі уміння керувати собою і відповідати за свою поведінку.

З безмежною любов'ю до Господа мільйони християн на подив гонителям і катам з радості йшли на смерть і муки. Сьогодні від нас не вимагається йти на муки чи смерть за Ісуса. Єдине, що просить Ісус, це жити в цьому світі, уникаючи гріха. То невже заради усього, що вчинив для мене Христос, я не можу відмовитися від куріння та від усього того, що оскверняє тіло і душу? А коли не дуже хочемо відкинути усе це, то ми себе обманемо та інших, що любимо Бога.

Потрібно, перед усім, перестати оправдувати свою пристрасть, свою похоть, навіть найменшу, але потрібно її осудити перед Богом і самим собою. Потрібно молитися про зцілення, про спасіння. Господь називається Спасителем не абстрактно, але реально. Спаситель спасає від усіх слабостей і пристрастей. Він визволяє. Він зціляє. Він простягає нам Своєю спасаючу руку. Не відхилил, але прийм її. Прийм Христа в свою душу, тоді нам не потрібним стане жоден «сурогат счастья», в тому числі і тютюнопаління.

Ми, усі люди, несемо велику відповідальність на

Вісім причин для хрищення по вірі

Водне хрищення – одна з основ християнської віри. Та попри це навколо нього ведеться багато суперечок. Головні питання – як, у якому віці і кому можна його приймати.

Апостольська Церква практикувала хрищення по вірі (credebaptism, слово «credo» перекладається як «я вірю»). Але з часом (з 6-го століття) церква по наказу імператора Юстиніана повністю перейшла на хрищення маленьких дітей. І ось під час Реформації (16 ст.) появилася група людей, яких претрибу називали «анабаптисти», тобто «перехрещені». Ці реформатори наполягали на тому, що церква повинна повернутися до апостольського хрищення по вірі. Цієї точки зору дотримується і Євангельська церква.

Прихильників credebaptism переслідували, залякували і навіть страчували. Але новий рух набирив сили. У результаті практично всі нові рухи в християнстві після Реформації дотримуються хрищення по вірі.

Ось вісім причин для хрищення у зрілому віці.

ПЕРША ПРИЧИНА. Біблія пояснює суть водного хрищення так:

«Того образ, хрищення – не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, – спасає тепер і нас воскресенням Ісуса Христа»

1 Петра 3:21

Водне хрищення – це обітниця Богові доброго сумління. Але чи може маленька дитина дати серйозну обіцянку? Якщо ваш п'ятирічний синочок скаже, що йому подобається чотирилітня дівчинка і він планує з нею одружитися, коли виросте, чи сприймете ви його слова серйозно? Однак деякі християни сьогодні «настільки просунуті», що думають, ніби дитина якимось чином може дати найголовнішу обітницю свого життя у немовлячому віці! Зрозуміло, що через свій малий вік немовлята і малі діти не можуть розуміти, що є гріх, не можуть вірити, каятися і давати обітницю, – тому хрищення їм нічого не дає. Також, Святе Письмо не дає згоди, щоб христили одну людину (немовля), а друга людина (доросла) щоб замість неї обіцяла Богу. Це є людська вигадка. Пам'ятаймо, що нам потрібно перебувати в науці Христовій і не прихилатися до наук, яких не містить Євангелія (*2 Івана 9, 10*).

ДРУГА ПРИЧИНА. Головна теорія церков, що дотримуються дитячого хрищення, – це так звана теологія заповіді. Мовляв, водне хрищення символізує знак заповіді з Богом, який у Старому Заповіті виконувало обрізання. Але хтось справедливо зазначив, що Іван Христитель хрищив у воді дорослих людей, хоча більшість із них були обрізані в дитинстві.

ТРЕТЯ ПРИЧИНА. Захисники дитячого хрищення посилаються на

16-й розділ Дій апостолів, де Павло, мовляв, хрищив дітей. У 15-му вірші читаємо: «**А коли охристалась вона (Лідія) й її дім, то благалася нас, кажучи: «Якщо ви признали, що вірна я Господеві, то прийдіть до господи моєї й живіть».** 33-й вірш описує історію в'язничного сторожа: «**І сторож забрав їх того ж часу вночі, їхні рани обмив, – і охрищився негайно він сам та його всі домашні».**

Захисники теорії paedobaptism кажуть, що під словом «домашні» мова йде про всіх, включаючи маленьких дітей. Але якщо уважно читати ці вірші в контексті, то стає зрозуміло, що тут нема найменшого натяку на те, що водне хрищення було надане маленьким дітям. Тому будувати доктрини на таких віршах щонайменше нелогічно!

ЧЕТВЕРТА ПРИЧИНА. Іван Христитель хрищив лише повнолітніх. Нема жодного місця в Євангелії, яке підтвердило би, що Іван хрищив дітей.

П'ЯТА ПРИЧИНА. Усі учні Ісуса Христа були хрищені у зрілому віці і самі практикували хрищення лише для дорослих!

ШОСТА ПРИЧИНА. Першоапостольська Церква практикувала тільки credebaptism – хрищення по вірі. Хрищення дітей почали практикувати століттями пізніше! У знаменитому вченні Дідахе, написаному в другому столітті, правила для тих, що приймають водне хрищення, обов'язково передбачали перед хрищенням піст, що абсолютно виключає хрищення немовлят.

СЬОМА ПРИЧИНА. *Матвія 28:18-20.* Людину спочатку потрібно навчити, привести до віри в Христа, – щоб вона покаялась в своїх гріхах, отримала прощення від Бога і спасіння, а вже потім христити. Так христились усі віруючі в апостольські часи, так христилось багато християн ще і в четвертому столітті. Наприклад: Іван Золотоуст охрищився у віці 20 років, Григорій Богослов – у 24 роки, Василь Великий – в 30 років і т. д.

ВОСЬМА ПРИЧИНА. *Луки 3:21-23.* Сам Ісус Христос прийняв хрищення, коли Йому було 30 років! З цим аргументом важко посперечатися. Якщо Ісус прийняв хрищення у зрілому віці, то для нас це яскравий приклад того, що й ми повинні робити так само.

Чому я не є християнин?

У світі є чимало людей, хто переконаний у існуванні Бога, але аж ніяк не виявляє та не підтверджує своєї віри. Людина завжди шукає виправдання своєї життєвої позиції. Однак, для віруючої людини вирішальне значення має те, що говорить Святе Письмо. Чи живу я угодним Богові життям? Чи важливі для мене заповіді Божі? Якщо ні, то чому?

1) ТОМУ, ЩО Я БОЮСЯ ГЛУЗУВАННЯ І ТОГО, ЩО МОЖУТЬ СКАЗАТИ ПРО МЕНЕ ІНШІ.

«Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Своєї, і Отчий, і святих анголів»

Євангелія від Луки 9:26

2) БАЧУ НЕДОСКОНАЛІСТЬ ХРИСТІАН У ІХНЬОМУ ЖИТТІ. «Кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові» (*Послання до римлян 14:12*).

3) ТОМУ, ЩО Я НЕ БАЖАЮ ПОЖЕРТВУВАТИ ВСІМ ЗАРАДИ ХРИСТА. «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою запастить?» (*Євангелія від Марка 8:36*).

4) БО Я БОЮСЯ БУТИ НЕ ПРИЙНЯТИМ ХРИСТОМ. «Того, хто до Мене приходять, – каже Господь, – і не відлучиться» (*Євангелія від Івана 6:37*).

«Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, – каже Господь, – і не торкайтесь нечистого, і я вас прийму» (*2 послання до коринтян 6:17*).

5) ТОМУ, ЩО Я НАДТО ГРІШНИЙ. «Вірним і гідним усякого сприйняття є слово, що Ісус Христос прийшов у світ, щоб спасти грішників» (*1 послання до Тимофія 1:15*).

«Прийдіть, і будемо правуватися, – говорить Господь: коли ваші гріхи будуть як кармазин, – стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні,

немов багрянця, – то стануть мов вовна вони!» (*Книга пророка Ісаї 1:18*).

«Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха»

1 послання Івана 1:7

6) ТОМУ, ЩО Я РОЗРАХОВУЮ СВОЇМИ ДІЛАМИ ЗАСЛУЖИТИ У ГОСПОДА СПАСІННЯ, НАМАГАЮСЯ ПОВОДИТИСЯ ТАК ДОБРЕ, ЯК МОЖУ, І ДУМАЮ, ЩО БОГ ПОВИНЕН БУТИ ЗАДОВОЛЕНИЙ МНОЮ. «Хто всього Закона виконує, а згрішить в одному, той винним у всьому стає» (*Послання Якова 2:10*).

«Спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (*Послання до ефесян 2:8, 9*).

7) ТОМУ, ЩО Я ВІДКЛАДАЮ ЦЕ НА МАЙБУТНЄ. «Не вихвалюйся завтрашнім днем, бо не знаєш, що день той породить» (*Книга пророків 27:1*).

«Тому будьте готові і ви, – бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаєте!» (*Євангелія від Луки 12:40*).

8) ТОМУ, ЩО Я ВВАЖАЮ БОГА НАДТО МИЛОСЕРДНИМ, ЩОБ ПОКАРАТИ МЕНЕ. «А вам, хто утиски терпить, відпочинок із нами, коли з'явиться з неба Господь Ісус з анголами сили Своєї, – в огні полум'яному, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає, і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони кару приймуть, – вічну погибель від лиця Господнього та від слави потуги Його, як Він прийде того дня прославитися в Своїх святих» (*2 послання до солунян 1:7-10*).

ЩО Ж Я МАЮ ЗРОБИТИ, ЩОБ СПАСИТИСЯ?

«Коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся»

Послання до римлян 10:9

ОСВЯЧЕННЯ

Слово «освячення» має дуже глибокий Біблійний зміст. Однак в домінуючій більшості випадків воно стосується внутрішньої природи людини, яка завжди має потребу в освяченні. А те, що стосується освячення речей, води, зілля, то у Божому Слові немає подібної практики.

Слово «освячення» в Біблії має три значення: Перше значення цього слова: «відділення» для якоїсь цілі. Основна увага у Новому Заповіті приділяється освяченню віруючих, і це означає, що християни покликані відділити себе від гріховного способу життя і присвятити себе для Бога.

Також ми читаємо у Старому Заповіті про освячення єрусалимського храму в часи Соломона. Ідея освячення храму полягала в тому, що цю будівлю відділили суто для духовних цілей (молитви, проповіді Божого Слова). А сам процес освячення супроводжувався молитвою до Бога про благословення. В часи Христа, коли будівлю і територію храму використовували для торгівлі, Ісус порахував це зневагою храму, адже той був призначений (відділений) тільки для Божих духовних цілей. Посвячення Дому молитви також означає відділення будівлі для духовних цілей. Сам Дім тепер стає призначеним для особливої цілі: проповіді Євангелії, молитви.

Друге значення слова «освячення» – «очищення». Наприклад. Біблія говорить до двоєдушних людей, щоб освятили серця (*Послання Якова 4:8*). Тобто двоєдушні люди мають очистити серця через покаяння, щоб не бути лукавими. Ми не знаходимо в Слові Божому, щоб воно говорило про духовне очищення предметів, речей, води, зілля чи ще чогось. Однак воно говорить про очищення людської душі від злоби, неправди, підступу, егоїзму, ненависті і інших злих речей, що роблять людську душу грішною перед Богом.

Третє значення слова «освячення» стосується Бога. Біблія пише, що Бог освятить велике Ім'я Своє, що зневажене серед народів (*Єзекіїля 36:23*). Тобто Бог возвеличить, піднесе Своє велике Ім'я, яке зневажили люди. Тому слово «освячення» у Біблії може означати також возвеличення, піднесення чи прославлення Бога. Коли йдеться про освячення їжі, то євангельські

віруючі вважають доброю всю їжу, яку сотворив Бог. Книга Буття говорить, що Бог сотворив все добрим, благословив і дав людині на споживання. Тому ми вважаємо, що до їжі, яку дав Бог, не слід ставитися як до якоїсь нечистої речі. Навпаки, Ісус доводить фарисеям, що все, що входить в людину (тобто їжа) не оскверняє її, а все те погане, що виходить із серця людського – занеочищує людину. У *Діях апостолів (15:28, 29)* написано, що віруючим людям забороняється вживати в їжу тільки ідоложертвенне м'ясо, м'ясо задушених тварин і кров, а вся інша їжа вважається придатною для споживання.

Однак Боже Слово закликає також благословляти їжу і дякувати Богові за неї. Ісус, коли звершував Останню Вечерю, взяв хліб, поблагословив і подякував віддав (*Матвія 26:26, 27*). Цей текст є прикладом для нас, як потрібно ставитися до їжі: благословляти і дякувати за неї, саме це і є процес освячення. Дану істину дуже влучно підтверджує текст послання до Тимофія, у якому написано, що їжа освячується Божим Словом і молитвою (*1 Тимофія 4:4, 5*).

ЩО ПОТРІБНО ДЛЯ МИРУ?

Проблема стосунків між людьми та Богом, а також між ними самими виникла ще тоді, коли сталося гріхопадіння. Ворожнеча між Творцем і Його творінням породила також протиріччя в душі та серці людини. Невдовзі було вчинене перше братовбивство, пролита перша кров – так було зроблено початок усім подальшим конфліктам та війнам. Євангелія відкриває, що їх почастішання – це ознака наближення кінця цього віку та другого приходу Ісуса Христа.

Людство неодноразово робило кроки задля творення миру. Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 30 листопада 1982 року встановлено всесвітній День миру – з 2002 року відзначається він 21 вересня щороку. Це день відмови від насилля і припинення вогню у всьому світі, усім країнам запропоновано стримуватися від проведення військових дій цього дня.

Сьогодні часто можна чути про т.зв. послів миру. Це звання присвоюють різні організації – ЮНЕСКО, Африканський Союз, Світова рада миру, Федерація за всесвітній мир – на знак визнання вкладу в суспільство і справу миру. Зокрема, Федерація за всесвітній мир визнає послом миру того, чие життя є взірцем життя заради ближнього, хто приймає і захищає універсальні моральні цінності, робить вагомий внесок в справу зміцнення міжрелігійного співробітництва і встановлення гармонійних міжнаціональних відносин, утверджує культуру миру. Однак усі людські спроби творити мир у світі зазнають невдач. Чому? Відповідь очевидна: через створені людьми організації не діє Той, Хто приносить мир у серця людей і життя країн.

Ще задовго до народження Ісуса Христа через пророка Ісаю було сказано, що Він за Своєю природою – «Князь миру» (Ісаї 9:5). Його прихід

на землю відбувався під супровід співу хорів ангелів, які проголошували: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля» (Луки 2:14). Він був покликаний принести на землю мир, якого так не вистачало. Проте щоб цей мир отримати, потрібно було повірити в Князя миру, а цього не сталося. Ісус Христос незадовго до Свого розп'яття оплакував Єрусалим словами: «О, коли б ти хоч у цей твій день зрозумів, що потрібно для миру твого! Та нині це закрито від очей твоїх» (Луки 19:42).

Апостол Павло закликає:

«Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа»
Послання до римлян 5:1

Мир із Богом – це безперервний процес, який розпочинається із віри у жертву Ісуса Христа, яка приводить до покаяння та примирення з Богом і продовжується формуванням близьких відносин із Ним. Ісус Христос звертається через Своє слово до нас:

«Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, – і Я вас заспокою!»
Матвія 11:28

Достеменно знаючи, що твориться у серцях людей, Ісус Христос пропонує нам щось значно важливіше та більше, аніж наше уявлення про мир:

«Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!»
Івана 14:27

З приходом Духа Божого в серце людини воно наповнюється дивовижним, божественним миром, який не залежить від зовнішніх обставин. Бо «плід Духа: любов, радість, мир...» (Галатам 5:22).

У Посланні до ефесян апостол Павло пояснює: «А тепер у Христі Ісусі ви, що колись далекі були, стали близькі Христовою кров'ю. Він бо наш мир...» (2:13, 14).

А в Посланні до римлян апостол Павло наголошує, що Царство Боже – «не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій» (Римлянам 14:17).

Мир Божий – це записка справжнього, непорушного миру в житті людей зокрема і цілих народів загалом, записка нашої єдності з Богом – Князем миру.

Апостол Павло бажає церкви в Филипах: «І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (4:7). І саме цього бажаємо всім читачам.

Ігор Кроцук

м. Перемишляни, вул. Липова алея, 11а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 19⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "БЛАГОДАТЬ"
м. Куликів, вул. Мазепи, 38
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19³⁰
СУБОТА – 19⁰⁰

м. Белз, вул. Міцкевича, 31
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰
СУБОТА – 18⁰⁰

м. Соснівка, вул. Лісна, 5а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Стебник, вул. Трускавецька, 16/1
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Миколаїв, вул. Болоня, 24
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВІФЕЗДА"
м. Буськ, вул. Буського Братства, 6
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ смт. Шкло
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Ходорів, вул. Шевченка, 102
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Турка, вул. Івана Франка, 35
тел. 0685000159
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 19⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰
СУБОТА (дитяче) – 15⁰⁰

м. Дрогобич, вул. Стрийська, 431
тел. 0983027696
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Рава-Руська, вул. Львівська, 144
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
СЕРЕДА – 19⁰⁰(зим. час), 20⁰⁰ (літ. час)

м. Сокаль, вул. Героїв УПА, 19В
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

Запрошуємо на служіння:

ЦЕРКВА ХВЄ "ЖИВА НАДІЯ"
м. Львів, вул. Папарівка, 1
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ПОНЕДІЛОК (мол. молитва) – 19⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰
СЕРЕДА (молитва) – 10⁰⁰
ЧЕТВЕР (молодіжне) – 18³⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВІФАНІЯ"
м. Львів, вул. Жовківська, 8
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ПОНЕДІЛОК (молодіжне) – 19⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ЖИТТЯ"
м. Львів, вул. Черемшини, 2
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВІФЕСДА"
м. Львів, вул. В. Великого, 4
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВОСКРЕСІННЯ"
м. Львів, вул. Пекарська, 59
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА – 18⁰⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ГОЛГОФА"
м. Львів, вул. Скрипника, 2а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА – 19⁰⁰
ЧЕТВЕР – 18³⁰

ЦЕРКВА ХВЄ "ВОСКРЕСІННЯ"
м. Борислав, вул. Т. Шевченка, 97
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
СЕРЕДА, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Борислав, вул. Весняна, 10
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ПОНЕДІЛОК, ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Червоноград, вул. Ключівська, 18а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

м. Новояворівськ, вул. Т. Шевченка, 7а
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰ та 18⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

смт. Новий Яричів, вул. Незалежності, 51
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 16⁰⁰
ЧЕТВЕР – 18⁰⁰
СУБОТА – 19⁰⁰

м. Великі Мости, вул. Шевченка, 28
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Жовква, вул. Б. Хмельницького, 29
НЕДІЛЯ – 10³⁰
СЕРЕДА – 19⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 18³⁰

м. Бібрка, вул. Шкільна, 5
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

м. Красне, вул. Залізнична, 6
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰
СУБОТА – 18⁰⁰

с. Жовтанці, вул. Куликівська, 29
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20⁰⁰

с. Татаринів, вул. С. Бандери, 19
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18⁰⁰

с. Малі Підліски, вул. Південна, 15а
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 17⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Золочів, вул. Об'їзна, 1
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18⁰⁰

с. Черчик
НЕДІЛЯ – 11⁰⁰ та 18⁰⁰
П'ЯТНИЦЯ – 19⁰⁰

м. Яворів, вул. Лесі Українки, 41
НЕДІЛЯ – 10⁰⁰ та 18⁰⁰
ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19⁰⁰

с. Бортків
НЕДІЛЯ – 10³⁰
ЧЕТВЕР – 20⁰⁰

Ви можете слухати християнські проповіді на Ютуб-каналі
«Львівське Обласне Об'єднання УЦХВЄ»

Від редакції

Шановні читачі! Якщо у Вас є цікаві, змістовні матеріали (проповіді, статті, вірші), які принесуть духовне збагачення читачам, або є бажання поділитися своїми свідченнями – розказати про милості Божі, явлені у Вашому житті, просимо надсилати таку інформацію на електронну адресу: ev16@ukr.net, або на адресу редакції нашої газети. Ваші матеріали будуть опубліковані в одному з випусків газети.

"Тексти цього видання містять імена Бога та назви святих місць. Тому прохання ставитися до газети з повагою і не використовувати в неналежних цілях."

Рясних Вам Божих благословінь!

Газета друкується за рахунок добровільних пожертвувань та розповсюджується безкоштовно.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Адреса редакції: м. Львів, вул. Папарівка, 1, 79019.

Віддруковано: ТзОВ "Видавничий дім "Молода Галичина"
Реєстраційне свідоцтво: ЛВ 1230/484 р. від 24.05.2016р.
Засновник: Об'єднання Церков Християн віри Євангелієської П'ятидесятників Львівської обл.

Наклад 23 000 екз.

Добровільне перерахування коштів на газету "Євангелієський вісник" можна здійснити на банківську карту 5168 7427 2960 5620 Бурда Володимир Тарасович, або поштовою адресою редакції з приміткою "НА ГАЗЕТУ".

Головний редактор: Володимир Якимів

Над номером працювали:

Вишинський Борис
Дачишин Петро
Калинів Назар

Карпів Юля
Кісь Роман
Шпачук Андрій